

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **S. P.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Marťánem, advokátem se sídlem Český Krumlov, Latrán 193, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2011, č. j. 5 Ca 321/2007 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2007, č. j. 498/510/2007 Lp – 2 O 20/07 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalovaný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pro opožděnost odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „správní orgán prvého stupně“) ze dne 28. 2. 2007, č. j. 42OOP/0636882.06/07/CFK, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Žalobce se správního deliktu dopustil tím, že v listopadu 2006 zadal fyzické osobě - podnikateli pokácení 30 ks dřevin rostoucích mimo les, na blíže specifikovaných pozemcích, a to bez povolení příslušného orgánu ochrany přírody. Rozhodnutí

žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 7. 1. 2011, č. j. 5 Ca 321/2007 – 26, zamítl.

Pokud jde o skutkový stav věci, městský soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo od počátku řízení doručováno na adresu *V. B., N. V. 294* (sídlo podnikání i místo trvalého pobytu); žalobce žádnou jinou adresu pro doručování správnímu orgánu nesdělil. Z doručenky, vztahující se k prvostupňovému rozhodnutí o uložení pokuty, městský soud seznal, že dne 2. 3. 2007 byla zásilka uložena a žalobci byla zanechána příslušná výzva a poučení. Z doručenky je patrné, že si žalobce převzal písemnost dne 19. 3. 2007; v odvolání však zpochybňoval vznik fikce doručení tím, že si písemnost později vyzvedl, a též tvrzením, že mu nebyla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Žalovaný se na tuto skutečnost dotázal České pošty, provozovny Vyšší Brod. Přípisem ze dne 15. 8. 2007 vedoucí pošty sdělila, že dne 2. 3. 2007 byly žalobci zásilky oznámeny řádně, včetně poučení, a že doručovatelka je velmi svědomitá.

Žalobce v žalobě především tvrdil, že k fikci doručení (dne 12. 3. 2007) nelze přihlížet, pokud si adresát zásilku později skutečně převezme. Tento názor městský soud vyvrátil odkazem na jednotný výklad doručování, dle kterého platí, že již nastalou fikci doručení nelze vyvrátit pozdějším faktickým převzetím písemnosti. Žalobce se mohl pokusit zvrátit účinky doručení postupem podle § 24 odst. 2 správního řádu; to však neučinil a ani netvrdil, že by byl nepřítomen nebo že by mu ve vyzvednutí zásilky bránila jiná závažná okolnost.

Žalobce dále vytýkal žalovanému, že neprovedl výslech poštovní doručovatelky i žalobce samotného, a to k okolnostem doručování předmětné zásilky. Městský soud považoval za dostatečné, že se žalovaný obrátil s dotazem na provozovnu České pošty, jejímž prostřednictvím bylo doručováno. Ačkoliv ve sdělení vedoucí provozovny není přímo citováno vyjádření poštovní doručovatelky, je zřejmé, že doručovatelka se k věci vyjádřila. Právě na základě jejího vyjádření mohla vedoucí provozovny potvrdit, že zásilky byly dne 2. 3. 2007 žalobci řádně uloženy a oznámeny. Městský soud neshledal důvod, proč by takovému sdělení neměl uvěřit; zároveň považoval výslech poštovní doručovatelky za nadbytečný, neboť její postoj k věci je znám a žádné konkrétní tvrzení žalobce její postoj nezpochybnilo. Žalobce navíc ani nenaznačil bližší okolnosti tvrzené vady v doručování a nereagoval též na dedukce žalovaného, podle nichž o oznámení uložení zásilky musel vědět, neboť si ji nakonec přece jen vyzvedl.

Městský soud neprovedl ani navrhovaný výslech P. Š., který měl sloužit k prokázání, že se žalobce běžně zdržuje na adrese *V. B., N. 71*. Uvedl, že nepovažuje za potřebné tuto skutečnost dokazovat, neboť není pro věc samou významná. Je pravdou, že podle správního řádu lze fyzické osobě doručovat kamkoliv, kde bude zastižena; to však neznamená, že by doručující orgán byl povinen z vlastní iniciativy usilovat o doručení i na jiné adresy, na nichž se žalobce (podle vlastního tvrzení) zdržuje. Chtěl-li žalobce doručovat na jinou adresu, než je adresa místa jeho podnikání a trvalého pobytu, měl to správnímu orgánu sdělit.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti znovu zopakoval, že žalovaný nesprávně vycházel z toho, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 12. 3. 2007 a nikoliv jeho skutečným převzetím dne 19. 3. 2007. Žalovaný i městský soud vycházeli ze zjištění, že dne 2. 3. 2007 bylo stěžovateli řádně oznámeno uložení zásilky, jakožto předpoklad pro vznik fikce doručení. Podmínky pro vznik fikce doručení ovšem nebyly splněny, neboť stěžovatel nebyl ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu vyzván vložením oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do poštovní schránky, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 15 dnů vyzvedl. Tuto skutečnost chtěl stěžovatel prokázat vlastním výslechem a výslechem poštovní doručovatelky. Žalovaný ani městský soud tyto důkazy neprovedli a spokojili se pouze s přípisem České pošty, z něhož dovozují, že se doručovatelka k věci vyjádřila, ač tato skutečnost není z přípisu zřejmá. Bez zjevného důvodu tak vycházeli z toho, že vyjádření pošty ze dne 18. 5. 2007 je vyjádřením poštovní doručovatelky. Obsah přípisu však pouze konstatuje informace tak, jak jsou vyznačeny na doručence. Podle stěžovatele se lze pouze domnívat, že doručovatelka sdělila informace o doručování vedoucí pošty; to je však pouze domněnka, která nemůže nahradit její výslech. Stejně tak je domněnkou, že stěžovatel věděl o uložené zásilce, neboť si ji sám na poště později vyzvedl. K tomu uvedl, že dne 19. 3. 2007 navštívil poštu za jiným účelem a při té příležitosti mu byla vydána také zásilka s rozhodnutím správního orgánu prvého stupně. Stěžovatel tedy namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ze strany žalovaného, a to pro neprovedení výslechu stěžovatele a doručovatelky, neboť tyto důkazy byly potřebné pro správné posouzení věci.

Dále stěžovatel městskému soudu vytýká nesprávný výklad § 23 odst. 1 správního řádu. Uvedl, že písemnost lze uložit pouze v případě, nebyl-li adresát zastižen a nebylo-li mu možno doručit ani jiným způsobem dle § 20 správního řádu. Z tohoto ustanovení vyplývá, že fyzické osobě lze doručit kdekoliv, kde bude zastižena. Stěžovatel tvrdí, že se v době doručení zdržoval ve své kanceláři na adrese *V. B., N. 71*, kde si pravidelně přebíral písemnosti a Česká pošta i poštovní doručovatelka o tom věděly. Stěžovatel dovozuje, že doručovatelka byla povinna za situace, kdy věděla o tom, kde se stěžovatel zdržuje a kde běžně přebírá poštu, nejdříve učinit pokus doručit písemnost na této druhé adrese a teprve poté mohla písemnost uložit. Městský soud tuto otázku vyložil opačně a stěžovatel s jeho výkladem nesouhlasí.

Stěžovatel konečně napadá i nesprávný výklad § 24 odst. 1 správního řádu. Žalovaný i městský soud toto ustanovení vyložili tak, že fikce doručení vznikne a trvá i v případě, kdy si adresát později zásilku v úložní době převezme. S tím stěžovatel nesouhlasí a tvrdí, že písemnost je doručena až jejím pozdějším faktickým převzetím; v opačném případě by docházelo ke krácení odvolací lhůty. Stěžovatel odkázal na aktuální, novelizované znění § 23 odst. 4 správního řádu, ze kterého se podává, že písemnost se po vzniku fikce doručení vhodí adresátu do schránky, nebo se vrátí správnímu orgánu. Nenastává tak již situace, kdy si účastník řízení převezme písemnost, u které již začala běžet lhůta k podání opravného prostředku. Výkladem, který přijal městský soud, dochází ke krácení práv účastníků správního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem městského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

K samotnému institutu doručování ve správním řízení je předně třeba uvést, že na rozdíl od předchozí právní úpravy (§ 24 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů), kdy obligatorní podmínkou pro účinné uložení písemnosti bylo, že její adresát nebyl v místě doručení zastižen, ačkoliv se tam zdržoval, je nyní platná právní úprava doručování (§ 19 a násl. správního řádu) koncipována tak, že podmínkou pro uložení písemnosti doručované fyzické osobě je pouze to, že adresát nebyl v místě doručování zastižen a nebylo možno mu písemnost doručit ani jiným přípustným způsobem podle § 20 správního řádu (§ 23 odst. 1 správního řádu). Podmínky řádného uložení písemnosti upravuje § 23 odst. 4 a 5 správního řádu, dle kterého (ve znění platném pro projednávanou věc, tedy před novelou provedenou zákonem č. 7/2009 Sb., která zkrátila úložní lhůtu a zavedla vhazování písemnosti po uplynutí této lhůty přímo do poštovní schránky adresáta) musel doručovatel vyzvat adresáta, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 15 dnů vyzvedl, a to tak, že mu vložil do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo (písemné) oznámení o neúspěšném doručení písemnosti a současně mu sdělil, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout a poučil ho o právních důsledcích nevyzvednutí písemnosti. Po marném uplynutí patnáctidenní úložní doby se písemnost vrátila správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Za splnění těchto podmínek pak fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu nastala tehdy, jestliže si adresát uložené písemnosti tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl. Písemnost se tak považovala za doručenou posledním dnem této desetidenní lhůty, a to i v případě, kdy se adresát v místě doručování nezdržoval (ovšem za předpokladu splnění všech shora popsaných úložních podmínek). Splnění podmínek fikce doručení prokazoval správní orgán, který nesl i zodpovědnost za jím zvolený způsob doručování.

Z iniciativy adresáta bylo možné pokusit se účinky fikce doručení zvrátit, a to postupem dle § 24 odst. 2 správního řádu, ve spojení s § 41 správního řádu, podle kterých mohl adresát požádat o prominutí zmeškání úkonu (dle novelizovaného znění správního řádu lze, za stejných podmínek, žádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena). Přecházelo však na něj důkazní břemeno prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. Stěžovatel nicméně o prominutí zmeškání úkonu nepožádal a svou argumentaci vedl v rovině tvrzení, že účinky fikce náhradního doručení vůbec nemohly nastat, neboť k tomu nebyly splněny zákonné podmínky.

Stěžovatel především namítá, že fikce doručení nemohla nastat, neboť mu bylo doručováno na nesprávnou adresu.

Podle § 20 odst. 1, věty první správního řádu (ve znění účinném pro projednávanou věc) platilo, že *fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena*.

Z obsahu správního spisu není zřejmé, že by stěžovatel správnímu orgánu prvého stupně jakýmkoli způsobem sdělil *adresu pro doručování*. Stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu, kterého se dopustil jako fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti; proto mu bylo, zcela v souladu se zněním § 20 odst. 1 správního řádu, doručováno na *adresu* jeho *místa podnikání* (*V. B., N.V. 294*), které je ostatně shodné i s místem jeho trvalého pobytu. I kdyby snad správní orgán zjistil jinou adresu, na které si stěžovatel obvykle přebírá poštu (dle tvrzení stěžovatele sídlo jeho kanceláře na adrese *V. B., N. 71*), nebyl by dán zákonný důvod na ni doručovat, neboť na *adresu pro doručování* (tedy adresu odlišnou od *adresy místa podnikání*) lze účastníku řízení zasílat písemnosti, jen jestliže on sám takovou adresu správnímu orgánu sdělí, výslovně požádá, aby na ni bylo doručováno, a jsou-li splněny i další zákonné předpoklady podle § 19 odst. 3 správního řádu. Taková situace však nenastala. Lze jistě připustit, že správní orgán mohl stěžovateli doručovat i na jinou adresu, než do místa jeho podnikání, neboť správní řád v § 20 odst. 1, větě první za středníkem stanoví, že *fyzické osobě lze (...) doručit, kdekoli bude zastižena*, takový postup však není jeho povinností a v případě, že by stěžovatel nebyl na takové adrese zastižen, bylo by vyloučeno realizovat náhradní doručení.

Představa stěžovatele, že by poštovní doručovatelé měli aktivně zjišťovat, kde se adresát zásilky skutečně zdržuje a pokoušet se ho tam zastihnout, je zcela v rozporu se smyslem nové právní úpravy doručování (oproti doručování podle starého správního řádu), která sleduje právě vyloučení vlivu nejasných skutkových okolností či přímo obstrukcí, spojených s doručováním. I proto nová právní úprava akcentuje odpovědnost účastníka řízení za to, aby si zajistil přebírání písemností na evidované adrese, respektive aby nahlásil kontaktní adresu pro doručování. Stěžovatel nemůže po doručujícím orgánu vyžadovat, aby sám, z vlastní iniciativy, vyhledával příležitosti, při kterých adresáta (kdekoliv) zastihne. Zákonodárce zakotvil možnost doručování fyzické osobě, *kdekoliv bude zastižena*, za účelem umožnění nejjednoduššího způsobu doručování, v rámci kterého lze doručovat v případě, že daný adresát bude v určitém jiném místě, než je doručovací adresa, fakticky zastižen, a to například i náhodně. Taková právní úprava brání případným námitkám adresáta, že mu nebylo doručeno na příslušném místě, a tudíž že je doručení neúčinné. Pokud je adresátu doručováno v místě, ve kterém byl aktuálně zastižen, lze mu doručit stejně, jako by byl zastižen na doručné adrese. S ohledem na podaný výklad je zřejmé, že postup poštovní doručovatelky, která po nezastižení stěžovatele na adrese jeho místa podnikání, písemnost automaticky uložila na poštu, a nepokoušela se cíleně stěžovatele zastihnout v jakémkoli jiném místě, byť by jí i bylo známo, že by se zde (*V. B., N. 71*) stěžovatel mohl snad zdržovat, z hlediska zákona obstojí.

Stěžovatel zpochybňoval vznik fikce náhradního doručení rovněž tvrzením, že podle § 24 odst. 1 správního řádu nelze postupovat, jestliže si adresát písemnost později fakticky převezme, neboť doručeno je až tímto pozdějším faktickým převzetím písemnosti a teprve od toho okamžiku běží lhůta k podání odvolání. Podle názoru stěžovatele by opačným výkladem docházelo ke zkrácení lhůty pro podání odvolání. Předestřený názor stěžovatele je mylný. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 – 93 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu, včetně vytvořených právních vět, jsou dostupná z www.nssoud.cz), konstatoval, že *„[d]oručení správního rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 nastává marným uplynutím desetidenní lhůty; pozdější faktické převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv.* Tento právní názor se opírá o dlouhodobou správní a soudní praxi. Nelze tvrdit, že tím, že si adresát převezme písemnost až po uplynutí lhůty 10 dnů ode dne doručení, by mu byla zkrácena odvolací lhůta. Dosavadní úprava, za jejíž účinnosti bylo doručováno i stěžovateli, počítala s patnáctidenní úložní lhůtou. V případě nevyzvednutí písemnosti ve lhůtě deseti dnů ode dne doručení, se považovala písemnost za doručenou a adresát měl ještě možnost pět dní si (již fiktivně doručenou) písemnost fyzicky vyzvednout. Teprve po marném uplynutí celé patnáctidenní úložní doby, se písemnost v případě jejího nevyzvednutí adresátem vracela správnímu orgánu. Lhůta pro podání odvolání byla vždy patnáctidenní a vždy počínala běžet ode dne doručení, a to i fiktivního. Není sporu o tom, že účastník řízení byl v případě převzetí písemnosti, až poté, co již byla doručena fikcí, vystaven riziku, že nesprávně určí počátek běhu odvolací lhůty; to ovšem je však situace, která jde k jeho tíži, v souladu s obecně uznávanou zásadou *vigilantibus iura* (bdělým náleží právo).

Stěžovatel dále namítá deficity předchozí úpravy doručování a dovolává se v této souvislosti nové procesní úpravy, která má být pro účastníky řízení příznivější. Nelze popřít, že novela právní úpravy doručování ve správním řízení (zákon č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony) s účinností od 1. 7. 2009 sjednotila dobu uložení zásilky na poště s dobou, po jejímž uplynutí nastává fikce doručení, a to na 10 dnů. Podle nynější právní úpravy by tak již nemělo docházet k tomu, aby si účastník převzal již *de iure* fiktivně doručenou písemnost, aniž by si to uvědomoval a nesprávně tedy stanovil počátek běhu odvolací lhůty. Pro posouzení podmínek doručování stěžovateli v předchozím správním řízení z toho však nelze dovozovat žádné závěry. Stěžovatel *implicite* navozuje otázku retroaktivity pozdějšího příznivějšího zákona ve prospěch účastníka řízení. V případě procesních norem platí, že se při absenci výslovných přechodných ustanovení (což je i případ novelizace správního řádu zákonem č. 7/2009 Sb.) uplatní obecná zásada nepravé retroaktivity procesních norem, dle které se dříve započatá řízení dokončí podle nových procesních pravidel s tím, že právní účinky úkonů učiněných dříve zůstávají v platnosti (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006 – 60, publikovaný pod č. 1349/2007 Sb. NSS). V posuzovaném případě však bylo správní řízení pravomocně skončeno již v roce 2007, tj. dlouho předtím než nabyla účinnosti zmiňovaná novela správního řádu. Doručování ve správním řízení bylo realizováno podle tehdy platné právní úpravy a v jeho průběhu nedošlo k její změně. Doručování prvostupňového rozhodnutí stěžovateli započalo i skončilo dle stejné právní úpravy, a proto vůbec nemůže být uvažováno o tom, že by v důsledku později platné právní úpravy mělo dojít k zásahu do již nastalého právního stavu v minulosti. Ostatně, kdyby ke změně právní úpravy doručování došlo v průběhu řešeného správního řízení, pak by se podle nových pravidel

pro doručování postupovalo teprve od účinnosti zmíněné novely, zatímco již proběhlá doručování by měla zachována účinky podle dosavadní právní úpravy. Stěžovatelova argumentace je tak z vyložených důvodů zcela nepřípadná.

Konečně stěžovatel zpochybňuje dostatečnost skutkových zjištění v otázce splnění podmínek pro vznik fikce náhradního doručení. K této problematice se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 – 67, tak, že *„[s]plnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo.“*

K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí stěžovatel především tvrdit skutečnosti, které mohou implikovat závěr, že údaje na doručence nejsou pravdivé. Stěžovatel tvrdil, že pošta při doručování zásilky nedodržela postup předepsaný správním řádem a že mu řádně neoznámila uložení zásilky vhozením oznámení do poštovní schránky. K tomu lze uvést, že ve správním spise je založena bezvadná doručenka, která sama o sobě nevyvolává pochybnosti o tom, že byly splněny všechny podmínky k nastoupení fikce náhradního doručení. Pokud stěžovatel hodlal zpochybnit řádnost doručování, bylo na něm, aby to prokázal. Stěžovatel tak chtěl učinit výslechem svým a výslechem poštovní doručovatelky. Z pohledu Nejvyššího správního soudu je akceptovatelné, že žalovaný neprovedl výslech stěžovatele, neboť jeho stanovisko bylo patrné již z jeho odvolání. Pokud jde o zjišťování postupu poštovní doručovatelky, obrátil se žalovaný na doručující poštu, od níž přípisem ze dne 18. 5. 2007 obdržel sdělení, že písemnost byla dne 2. 3. 2007 stěžovateli řádně oznámena. Toto vyjádření České pošty zcela podporovalo údaje vyznačené na doručence, a proto nebylo třeba dále zvlášť provádět výslech poštovní doručovatelky, jelikož o skutkovém stavu nebylo pochyb. Jak ostatně již konstatoval městský soud, je patrné, že doručovatelka celou záležitost konzultovala s vedoucí pošty a ta na tomto základě podala žalovanému předmětné sdělení. Stanovisko doručovatelky je vskutku odvoditelné již ze sdělení pošty, a proto je její postoj k věci znám; z tvrzení stěžovatele přitom nevyvstaly žádné skutkové otázky, které by toto vyjádření nezahrnovalo. Sdělení pošty se jeví dostatečně věrohodným, když navíc zcela koresponduje s údaji vyznačenými na doručence. Z údajů na doručence Nejvyšší správní soud ověřil, že všechny podmínky pro řádné uložení písemnosti (prvostupňového rozhodnutí) splněny byly. Rozhodnutí bylo dne 1. 3. 2007 vypraveno k poštovní přepravě, a to na adresu místa podnikání a současně trvalého pobytu stěžovatele *V. B., N.V. 294*. Dne 2. 3. 2007 poznamenal doručující poštovní orgán na doručenku, že adresátovi byla zanechána výzva, poučení a vyrozumění, že počínaje tímtéž dnem byla zásilka připravena k vyzvednutí. Toto prohlášení je stvrzeno podpisem poštovní doručovatelky. Dále je z doručenky patrné, že si stěžovatel dne 19. 3. 2007 převzal písemnost, což je stvrzeno jeho podpisem i razítkem a podpisem doručujícího orgánu.

Skutkový stav věci stran splnění podmínek pro nastoupení fikce doručení, lze shrnout tak, že na jedné straně stojí bezvadná doručenka podporovaná písemným sděleným České pošty; na straně druhé stojí nekonkrétní námitka stěžovatele, že mu nebylo řádně oznámeno uložení zásilky. S ohledem na popsanou důkazní situaci má Nejvyšší správní soud za prokázané, že podmínky fikce náhradního doručení byly splněny, a současně nelze žalovanému ničeho vytknout při zjišťování skutkového stavu, neboť jej zjistil v nezbytném rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Pokud stěžovatel namítal, že městský soud pochybil, když neprovedl jím navrhované výslechy, zde lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS, ze kterého se podává, že *„[s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezbavuje povinnosti takový postup odůvodnit.“* Nejvyšší správní soud k této námitce odkazuje stěžovatele na str. 3 rozsudku, kde městský soud dostatečným způsobem odůvodnil, proč stěžovatelem navrhované výslechy neprovedl. Odůvodnění městského soudu považuje Nejvyšší správní soud za výstižné, logické a zcela dostačující.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu